

СКАЛА ВІКІВ
 Куди підвалини ні
 хі неможе заложити
 викуп за всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
 „Надходить порамок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. III April 1st, 1926 No. 4
 РОКУ БОЖОГО 6054 КВІТЕНЬ, 1, 1926

З М І С Т :

Любов Сотворителя до своїх сотворинь	51
Слава і честь Ісуса Христа і Його Невісти ..	54
Ісус і жінка Самарянка	57
Ісус пастир добрий	59
Послідні слова Ісуса до своїх учеників	60
Ісус умер і воскрес з мертвих	62
Вечір молитви і слова до розважування	64
Цікаві листи	6

„Став же я немаче на варті і, стоячи мов б,
 на башті, роздумував, що скаже він мені, що від-
 новість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

© WITBETS

На землі переполох народів у заколаті, як зареве море та філі [взбурені, невдоволені маси]. І відвернуть лице від страху та дожидання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [нервов] захитяться... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випросяйтесь і підіймайтеся, бо наближається викуплення ваше. — Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний степеня т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкуплене) дорожньою кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яна є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обявилась через Церкву всяка премудрість Божа“ — „котра в інших родах (віках) не була обявлена сином людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо Дятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердим, маючи сильну віру в Божі обітницї, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виноуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріплити Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно / і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений. Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерті за „всіх,“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає ХРИСТОДО ЧОЛОВІКА, що приходять на світ“ у „власнім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалювати, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всрхв ласку; бути свілками Божими перед світом і приготувити себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттей 24:14; Одрите 1:6; 20:6.

Що галія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що хотять бути послужні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Словакії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокое число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

Дорога Брата Е. Зарицьного по Канаді і по Америці

Америка		Woodbine, N. J. .... " 15	
Albany, N. Y. .... May	1-3	Philadelphia, Pa. .... "	16
New Haven, Conn. .... "	4	Chester, Pa. .... "	17
Derby, Conn. .... "	5	Baltimore, Md. .... "	18
New Jersey .... "	6	Phoenixville, Pa. .... "	19, 20
New York, N. Y. .... "	7	Allentown, Pa. .... "	21
Newark, N. J. .... "	8	Northampton, Pa. .... "	22
New York, N. Y. .... "	9	Berwick, Pa. .... "	23, 24
Passaic, N. J. .... "	10	Colver, Pa. .... "	25, 26
Perth Amboy, N. J. .... "	11	Pittsburgh, Pa. .... "	27
Trenton, N. J. .... "	12	Carnegie, Pa. .... "	28
Philadelphia, Pa. .... "	13	Mc Keesport, Pa. .... "	29
Milville, N. J. .... "	14	Donora, Pa. .... "	30
		Vestaburgh, Pa. .... "	31

Дорога Брата П. Боднара з Америки по Канаді

Theodore, Sask. .... Apr.	25	Stenen, Sask. .... "	10
Yarnton, Sask. .... "	27	Hvas, Sask. .... "	11
Willowbrook, Sask. .... "	28, 29	Pelly, Sask. .... "	12
Wroxton, Sask. .... "	1, 2, 3	Hudson Bay Junc. M. .... "	14
Wroxton, Sask. .... "	1-3	Ethelbert, Man. .... "	16
Canora, Sask. .... May	4	Sifton, Man. .... "	17, 18
Hazel Dell, Sask. .... "	5	Dauphin, Man. .... "	19
Annette, Sask. .... "	6	Portage la Prairie, M. .... "	20
Sturgis, Sask. .... "	7, 9	Alonsa, Man. .... "	22, 24
		Winnipeg, Man. .... "	25, 26

Повідомляємо братів, що вже вийшла нова книжочка

ПОТІХА ДЛЯ ЛЮДЕЙ

Проситья о надсилення замовлення, як найскорше.

Тому просимо всіх братів, щоби понадсиляли нам адреси всіх ваших знайомих і кривних, котрим ви би хотіли вислати, щоби потішити їх серця а тим самим словити наш обовязок відносно правди. — Просимо всіх братів в старій краю, щоби доложили всіх старань і подали людям літературу до рук — даючи народова знання часу в яким живемо. — щоби знали, і не нарікали колись, що не знали.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік III.

Квітень-Апрілі, 1, 1926

№ 4

Любов Сотворителя до своїх сотворінь

„Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоб ми діти Божі що ми будемо. Знаємо, що коли виявиться, будемо Йому надію на Нього, очищує себе, як і Він є чистий.” — 1. Йоана 3:1-3.

звалися... Любі ми тепер діти Божі; та ще не виявилось подібні, бо побачимо Його, як є. І кождий, що має сю Йоана 3:1-3.

¹ Хто-б тільки не взяв до рук св. Письмо і став його читати, чи се буде звичайний собі чоловік, чи учений, бідний, чи багач, то його серце мусить зворушитися. Воно потішає і несе розраду кождому на всіх стежках життя, чи є сокрушеного серця, чи твердого. Другої подібної книжки в світі не знайдеш.

² Отвориш книжку та станеш читати перше речення: „На початку сотворив Бог небо та землю.” Яке воно просте і поєдинче! Але воно показує нам великого Архитекта і Сотворителя вселенної, котрий сотворив і надав права і напрям мільонам сонічних системів, котрі кружать в просторах. Коли станемо в ночі і поглянемо на небозвід і застановимося на хвилину, які се величезні простори перед нами. Мимоволі мусимо подивляти мудрість і силу Бога Єгови, котрий об'явив се в ділах рук своїх. По правді всі народи на землі в порівнянні з Ним ніщо як порошок на вазі, ще менчі, ніж ніщо.— Ісаія 40:12-17.

³ І читасмо дальше і бачимо, як Бог Єгова скінчив формувати і приготувати землю під мешкання для чоловіка, тоді сотворив чоловіка на свій образ і подобу, совершенного (досконалого) організмом і всіми умственними власностями. Сотворив його паном над землею і над всім, що сотворене на землі. Тяжко уявити собі більше чудовий образ, як бачити великого Творця і Пана вселенної в товаристві мізерного свого сотворіння, чоловіка.

⁴ Бог умістив Адама в раю, в можливо найкращім місці, де мав усе, чого тільки бажав, таке для тіла, як для ума. Крім сього післав йому спеціального учителя з небес, котрий поучив його, що має ділати, як поступати, і яка чекає його відвічальність. Сказав йому, яке його відношення до свого Творця і які є його обов'язки і відвічальність, як представителя Єгови на землі, щоб міг надаватися бути гідним заняти його місце, як цар землі. В такий спосіб Єгова положив основу під одну зі своїх провінцій у незміримій вселенній. — Псал. 8:4-6.

⁵ Опісля читасмо там сумну історію, як Адам відпав і які сумні наслідки спіткали його сейчас по тім. Однак і тут бачимо співчуття до нього. Хотяй Адам мусить покидати рай, свій красний дім і тратити своє царство, а нарешті йти до землі, умерти, то однак Бог дбає дальше, що він може найти собі поживу і все потрібне до життя, аж поки не верне до землі.

⁶ Дальше слідує страшна історія, рідний брат убиває свого брата, Авля. Однак і тут Творець не забуває а картає своїм словом, щоб грішник Каїн опам'ятався. Без сумніву, ще багато иншого сталося, о чім нема записано, але се вистарчає для нас. Воно показує, що Бог пам'ятає о своїм сотворінню.

⁷ Опісля читаємо, що „Енох ходив з Богом.” Він бажав служити Богу, як тільки міг, і тому Бог нагородив його: взяв його Бог. Тут бачимо, що Бог особливо опікується тими, хто служить Йому вірно.

⁸ Дальше бачимо страшний образ потопа людей, але також, як Бог опікується Ноямом і його родиною, позаяк він любив правду і праведне життя. Зі сього приміру бачимо, як Бог охороняє своєю сильною рукою тих, котрі його люблять і слухають.

ПРООБРАЗОВІ ОСОБИ

⁹ Читасмо дальше о покликанню Авраама і о обітницях, яку Бог приобіцяв йому дати. І о многих пригодах де показано, що Бог опікується ним навіть в буденних справах його життя.

Вірно, що події з життя Авраама показують, як Бог в будучности буде ділати зі світом. Відтак показано життя його сина Ісаака. Головно, в який спосіб знаходиться для нього його красна жінка, Ревека. В Новім Завіті маємо вказано, що ся подія вказувала на иншого і більшого Ісаака і Ревеку, котрі мають щось більшого унаслідити, як Авраам.— до Галат 4:28; до Римл. 8:17.

¹⁰ Читасмо о воруванні, яке повстало між Яковом і Езавом і також о благословенню Якова, котре він хотів мати і отримав, позаяк вірив Богу. Відтак читасмо про історію о Йосифі й його браттях, як його продали, і як він дав себе пізнати їм. Читасмо, що Бог Єгова дозволив на се, аби Йосиф дістався несправедливо до в'язниці, щоби опісля поганський цар фараон виніс його на найвище становище в Єгипті, зараз друге по собі.

¹¹ Питанне, чому Єгова оказував таку печаливість над таким мізерним сотворінням, як чоловік навіть у звичайних справах його життя? Павло в посланню до Римлян (15:4) відповідає: „Бо все, що перше було написано нам на науку написано, щоб через терпеливість і потіху Письма мали ми надію.” А в посланню до Коринтян 10:

11) сказано: „Усе те прикладами сталося для них, а написано на нашу науку.” Йосиф був образом більшого Йосифа, Ісуса Христа, котрого рідні брати продали, але котрого Єгова вивисив опісля до високого степення, та назвав Його правцею. (до Жидів 12:1, 2) Задля подібної причини св. Письмо описує о опіці і ласкавості Божій зглядом других побожних мужів. Всі покірні серцем бачучи таку печаливість і Божу любов, радуються усильно і бажають, щоби й вони удостоїлись такої Божої ласки. Чи-ж не бачимо, як Бог напоїв любовю людське серце? Так. Він радується бачучи, як у Його сотворінню родиться любов. — Кн. Прип. Солом. 3:12, 11:20; Жид. 1:8,9.

¹²Не стало-б нам часу вчислятти многі типічні особи і їх важніші події, де Бог показав для них свою печаливість. Навіть нераз згадується о маленьких дітях. Напримір о Мойсею, Самсоні, Самуїлі. Мойсей є найвизначнішою особою в Старім завіті. Через нього Бог зорганізував жидівський нарід в націю і опісля, як націю оселив їх в землі, котру обіцяв дати їх отцеві, Авраамові. Сьому народові Бог дав чудовий збір прав. Сі права порядкують всіми справами в життю людини, навіть що треба їсти і як убиратися. Чому так? Бо Бог дбас о людей.

¹³Більше як шіснадцятьсот літ Бог опікувався Жидами, як нацією. Їх історія свідчить, що вони не могли оцінити сего. Вони безнастанно покидали Його й ішли за иншими богами; тому були і карані. Але, як тільки покаялися і звернулися з просьбою до Єгови, отримували ратунок. Нам дивно, коли бачимо, що Бог так довго терпів їм й не опускав їх, хотия вони покидали Його. Хотия Бог опікувався загалом ними, яко нацією, то він також брав поодинокі особи під особлившу свою опіку. Приміром сего можуть послужити отець і мати Самуїла і Самсона, Давид, Соломон і всі пророки. Дальше маємо красну історію о Руті, о княгині Естері і о многих других.

ХРИСТОС ОБРАЗ ЛЮБОВІ І ВІРНОСТІ

¹⁴Коли Ісус прийшов на землю, щоб сповнити многі пророчтва, котрі писали о нім, Він оказував велику любов, вірність і послух зглядом Єгови, що позістає в історії найбільшим памятником, що свідчити ме о любові і вірності Його по всі віки.. Бог любив свого Сина Ісуса, і Ісус любив свого Отця, Єгову. Сам Ісус посвідчає, як Бог полюбив світ.” Так бо Бог полюбив світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кождий віруючий в Його не погиб, а мав житте вічне.” Будучи на землі Ісус всегда оказував любов і співчутте до тих, з котрими стрічався. Многі приміри сего, о чім записано в евангеліях, служать нам до нашого збудування, на потіху і розраду.

¹⁵В св. Письмі знаходимо повно закликів, щоби Його діти приходили до Нього. Він обіцяє поміч в потребі, ратунок в нещасттю, потіху в смутку. В евангелії Йоана від голови 14-17 бачимо, як ласкаво і любо промовляє Христос до своїх учеників. Послання Апостолів повні подібних висловлень. Одного разу ученики збороняли матерям приносити своїх дітей до Ісуса. Коли Він побачив се, сказав: „Дайте дітям приходити до мене і не бороніть

їм, таких бо царство Боже. Істинно глаголю вам: хто не прийме царства Божого, як мала дитина, не ввійде в него. І, обнявши клав руки на них і благословив їх.” — Марко 10:14-16.

¹⁶У Матея (11:28-30) є записано одно із найкращих місць св. Письма: „Прийдіть до мене всі знеможені і обтяжені, а я успокою вас. Візьміть моє ярмо на себе і навчітьсе від мене: бо я лагідний і покірний серця, а найдете спокій душам вашим.” Тисячі, сотки тисяч людей може посвідчити, що правдиві сі слова. В Мат. (10:29-31) находимо друге таке красне місце: „Хиба не два горобці продаються за шага? Ані оден з них не впаде на землю без Отця вашого. А у вас і все волоссе на голові почислене. Дятого не бійтесь; ви дорощі многих горобців.” Се і много иншого сказав Ісус своїм ученикам а через них і своїй церкві. З сих слів можна бачити, що Бог і Христос опікуються кождим членом Церкви навіть поодинокими справами їх життя. Слова Ісусові, події з життя апостолів зістали записані для нашого освячення. Послідної ночі перед своїм розп'яттям Ісус так молився: „Освяті їх Правдою Твоею; бо слово Твоє є Правда... і задля них, я посвячаю себе, щоби і вони були освячені правдою Твоею.” — Йоана 17:17-19.

¹⁷В посланнях апостолів маємо повно вказівок, як кождий Християнин має поступати в своїм щоденнім життю і як мають жити один з одним. „Отже, чи що їсте, чи пете, чи що инше робите все на славу Божу робіть.” (1. до Коринтян 10:31) „Все, що робите словом, або ділом, усе в імя Господа Ісуса, дякуючи Богу і Отцеві через Него.” (до Колосян 3:17) Ще перечитаймо сі чудові слова записані в Матея 6:30-33: „Не журіться отже кажучи: Що їсти мемо? Або, що пити мемо, або в що одягнемось? ...Бо отець ваш небесний знає, що вам усього того треба. А шукайте найперше царства Божого, та правди Його, а те все додасться вам.”

¹⁸Як отець, що любить сина і посилає го до школи, хоче, щоби син пильнував тільки своєї лекції і не журився, що буде їсти, або в що зодягнеться, так небесний Отець посилає своїх дітей до Христової школи і не хоче, щоби вони журилися дочасними справами. Ми повинні памятити, що наш Отець постарается, що як будемо працювати, будемо мати подостатком, що їсти, пити і убратися. Ми повинні також памятити, що наші звичайні, щоденні заняття належать також до нашої школи.

¹⁹Чи нашим заняттем є робити порядок в хаті коло дітей, чи то заробляємо на утриманне родини, чи служимо в уряді, або працюємо у фабриці, або яку другу роботу робимо, ми мусимо всюди так все робити, як би ми робили для самого Господа. Ми маємо оказувати всюди Господнього духа. Кождий з нас своїм поведенням впливає на всіх, з ким маємо до діла. Як каже Ап. Павло: „Ви наше посланне написано в серцях наших, котре знають і читають всі люде.” Кождий отець тішитися, як його син робить поступ в науці, хоч його богато коштує, і се справляє йому приємність, если дитина докладає всіх сил, щоби досягнути першій степені.

²⁰Ап. Павло звертає нашу увагу на се, як небесний Отець печалиться нами, кажучи: „Дятого отже й ми, ма-

ючи кругом таку тьму свідків, відложивши всякий тягар і гріх, що нас опутав, з терпеливостю біжимо на боротьбу, що перед нами, дивлячись на Ісуса, починателя і звершителя віри, котрий замість радості, що була перед Ним витерпів хрест, погордив соромом і сів по правиці престола Божого. Подумайте бо про Того, котрий витерпів від грішників такий перекир проти себе, щоб ви не внивали ослаблюючи в ваших душах. Бо ви ще аж до крови не опирались, борючись проти гріха, і забули напостиг, що до вас, як до дітей говорить: „Сину мій не погорджуй Господнім караннем, ані не падай духом, коли Він тебе картає. Бо кого Бог любить, карає; і не кожного сина, котрого приймає. Коли каранне терпеливо зносите, воно вам на науку. Бог поводитися з вами, як зі синами. Чи є де такий син, котрого не карає батько? Коли-ж пробуваєте без карання, котрого всі стались учасниками, тоді ви неправого ложа діти, а не сини.” — до Жидів 12:18.

²¹ Найважнішою нашою задачею є пізнати, яка є воля Бога зглядом нас і чинити її. Як говорить Ап. Павло: Дятого мої любі,... зі страхом і трепетом про своє спасення дбайте. Бо се Бог розбуджує у вас і хотіння і виконання по Його уподобанню.” (до Филип'ян 2:12, 13) „Дятого ми мусимо тим більше уважати на те, щоб часом не відпасти.” (до Жидів 2:1) „Самих себе розбирайте, чи ви у вірі; самих себе випробуйте. Чи не знаєте самих себе, що Ісус Христос є у вас? Хіба що ви може недостойні.” — 2. до Коринтян 13:5.

ЩО ТІЛЬКИ РОБИТЕ ДЛЯ НЬОГО РОБИТЬ

²²Кождий початий святим духом Божим бажає не тільки досягнути похвалу і любов у Бога Своєго для себе самого, але він старається оповідати о тим і другим людям, кому тільки зможе. Особливо тепер він бажає бути царським післанцем і оповіщати радісну новину о царстві при кожній спосібності.

²³Та дехто з людей Господніх має таке заняття, що йому майже зовсім не можливо йти даліше і звіщати радісну вість о Божім царстві.. Тому через се попадає в зневіру і думає, що він не буде мати участі в царстві — се мильний погляд. Бог так уплянував, що коли ми посвятилися Йому зовсім, тоді він уважає кожне наше шире бажання і кожду нашу денну працю зроблену совісно, як би ми йому робили, бо при найбільшій нашій пильності ми таки будемо слугами, що не приносимо ніякої користі і ніхто з нас не приносить ніякої користі Богу.

²⁴Се однак не означає, що ми можемо бути байдужі і зовсім не працювати для Господньої справи. Ні. Скільки наші сили дозволяють, маємо завжди бути на службі Господа. Є багато різних способів, як можемо оповіщати Боже Царство. Словом чи стрітимосся з ким в дорозі, чи зі сусідом, чи на торзі, чи на стації, чи на залізниці, всюди можемо послужити справі Господній. Або подати газету, або продати книжку. Одні вміє проводити кляси; другий нехай приїде на студію не тільки для користі самого себе, але для покріплення і заохоти других. Нехай кожний із нас працює із всіх сил, що тільки може. Если наш Отець видить, що ми будемо працювати краще в ин-

шим місці, або на иншій позиції, Він про се легко подбає.

²⁵Історія Павла з його тяжкими досвідченнями, яких він зазнав додає кождому Господньому послідувателеви надзвичайного підйому духа. Бог допоміг йому поконати найтяжші труднощі і тим дав нам за примір, щоб і ми не упадали на дусі, а вірили, що Бог допоможе і нам в наших приєрих хвилях. Досвідчення і різні труднощі скріпляють нас так, що нарешті можемо сказати за Ап. Павлом: „Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя і Бог усякої утіхи, котрий втішає нас у всякому горю нашому., щоби і ми могли потішати тих, що є у якому будь горю, потішеннем, котрим і Бог нас потішає.” — 2. до Кор. 1:3,4.

²⁶Нам знаний є брат, котрий з природи вже був сумного услаблення. Сатана всегда старався поконати його, особливо, коли напав його смутком намагався відібрати йому надію. Але тоді сей брат старався забути за все а повтаряв в собі слова: „Бог любить мене; Бог любить мене. Так Бог сказав, так і Христос сказав, я знаю, що Бог і Христос люблять мене. Бо чи не сказав Христос: „Коли хто любить мене слово моє хоронити мене, і Отець мій любить його і до него прийдемо, і осласю, зробимо в него? А я стараюся заховувати Його слово.” В такий спосіб сей брат поконав всі напади противника і досягнув мир і радість в Господі.

„САМ ОТЕЦЬ ЛЮБИТЬ ВАС”

²⁷Часами буває в житті нашім, що не знаємо котрою дорогою маємо даліше поступати. Тоді ми повинні призадуматися і глядати даліше рятунку у Господа. Тоді також, як каже Ап. Яков ми повинні шукати мудрости: „А воли у кого з вас недостає мудрости, нехай просить вати дітям вашим, о скільки більш Отець з неба дасть ся йому.” (Яков 1:5) Слова Ісуса записані у Луки 11:9-13, додають нам надію: „І я вам кажу просить, то й дасть ся вам... Коли-ж ви лихими будучи знаєте добрі дари давати дітям вашим, о скільки більш Отець з неба дасть святого духа тим, що просять його.

²⁸Противник рад би вмовити в нас, що Отець не дбає про нас. Але коли возьмемо до рук св. Письмо, так бачимо там, що почавши від Адама аж до наших часів Бог все оказував своєю любовю до своїх, і саме наше життя може бути доказом того. Тому чуємось сильніші на духу, наша віра стає сильнішою, а любов сласношою. „Хто має мої заповіді і хоронить їх сей любить мене. А хто любить мене буде люблений від мого Отця, і я люблю буду його і обявлюсь йому. „Як полюбив мене Отець, так і я полюбив вас; пробувайте в любові моїй.” „Я в них і Ти в мені, щоб були звершені в одно; і щоб зрозумів світ, що ти мене післав еси і полюбив їх, як мене полюбив еси.” (Іоан 14:21; 15:9, 17:23). Не забуваймо ніколи на сі слова: „Сам Отець любить вас.”

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ

Чим Вібія не подібна до других книг? О чім описується в ній на першій сторінці? § 1, 2.

Подай коротко опис Вібії о сотворенні чоловіка, і як Бог доучив його? § 3, 4.

Коли чоловік упав в гріх, чи Бог опустив його зовсім? Що сказав Бог до грішника Каїна? § 5, 6.
 Що представляє нагорода Еноха і Ноага? § 7, 8.
 Чи Бог опікувався життям Авраама і Ісаака? Ще якими особами спеціально Він опікувався? § 9, 10.
 Чому Бог оказує таку любов до людей? Чи Бог опікувався все своїми дітьми? § 11, 12.
 Яке відношення було між Богом а ізраїльським народом? Чи Він опікувався всіма загалом, чи поодиножними особами? § 13.
 Що є найбільшим знаком любови Його? Де в св. Письмі маємо описаний сей любий поклик? Вичисли ще другі подібні слова Господні і що вони містять в собі? § 14-16.
 Які вказівки для щоденного життя Християнина подає Бог?

Чи Християнин має дбати про себе? Чи може опуститися? Як ми повинні дивитися на нашу щоденну працю? § 17-19.
 Яку науку маємо в посланні до Жидів (12:1-8)? О що найбільше ми повинні старатися? § 20, 21.
 Як покажемо нашу любов зглядом Бога? Если ми можемо працювати в Його службі, чого Він вимагає від нас? Чи кожний може помножити справи царства? Як? § 22-24.
 Яку науку можемо витягнути для себе із таких досвідів ап. Павла? Як можемо поконати пригнетення духа? § 25, 26.
 Чи всі наші молитви будуть вислухані? Чого при тім треба? 27.
 В яку річ диявол хоче, щоби ми повірили? Подай деякі слова, де Господь запевняє нас о своїй спеціальній любові до нас? § 28.

Слава і честь Ісуса Христа і Його Невісти

Всяке сотворіння повинно віддавати всяку славу і честь одному Богу. Се красна річ прославляти Бога; се й справедливо; о тім кожний колись переконається і буде щасливий.

Шість тисяч літ минуло, як Сатана ставшись невірний Богу, намовив перших родичів до гріха, котрі переступили Божий закон, через що стягнули на себе і на всіх потомків всякі можливі нещастя і смерть. Бог дозволив на се, що так сталося, бо той час стався для них шеолою; вони пізнали сумні наслідки гріха; зрозуміли, як небезпечною річю для чоловіка ломити Божий закон. Але в назначенім Богом часі Сатана буде позбавлений своєї влади і впливу, які має над людьми, а його організації упадуть зовсім. Сатана обриється ганьбою, і буде вкінці знищений.

Логос, возлюблений Син Божий, Ісус Христос, був всегда вірний своєму Отцю. Одним з його імен, які надає йому св. Письмо є: „Вірний і Правдивий.” Щоби він міг навчитися і оказати свій цілковитий послух зглядом свого Отця серед найтяжших обставин в своїм життю, Бог дозволив, щоби Сатана завдав йому як найбільших ударів та за допомогою своїх слуг наніс Ісусови як найбільшого встиду і ганьби. Але Ісус прийняв се з найбільшою покорю. Він ніколи не змагав до сього, щоби себе прославити, а все старався, щоби імя Його Отця було в чести і в славі. За його вірність Бог нагородив свого возлюбленого Сина найбільшою честю, яка тільки могла бути уділена якому сотворінню.

Павло в посланні до Филиппів (2:7-11) так пише о тім: „Але (Ісус) умалив себе, прийнявши вид слуги, ставши подібний людям і, уподобившись чоловіксьви, принизив себе, ставши послухним аж до смерти, а смерти крестної. Через се Бог вивисив Його і дав йому імя, котре є понад всяке імя, щоби в імя Ісуса клонилися всі небесні, земні і підземні, і всякий язык визнавав, що Господь Ісус Христос є на славу Бога Отця.”

Хто старатється мати честь і славу у людей, щоби через се жити вигідно і в достатках, такий ніколи не отримає похвали від Бога. Коли Ісус Христос був на землі, Він виложив незмінний закон Бога Єгови, як читавмо у Луки (14:11): „Бо кожний хто себе вивис-

шає, буде принижений, а хто себе понижав, буде вивиснений.” Ап. Петро говорить то саме в першій посланні (5:5), кажучи: „Смирністю підпережіться. бо Бог гордим противиться, а смирним дає ласку.”

Знаючи, яке є правило Боже, нехай же ніхто з людей не дає ошукувати себе тим, що з імени Божого хотять мати собі користь і славу. Хто вивисив себе і називає себе заступником Христа на землі, сей може отримувати славу і почессть від людей, але він ніколи не отримає чести ні слави від Бога. Хто говорить, що він молиться за другими, щоби їх освободити з терпіння і за се має вигідне життя на якийсь час і почессть у людей, сей напевно не отримає похвали від Бога за свою роботу. Чого Бог жадає від тих, що хотять приподобитися Богу і яких Він надгородить, маємо записано у пророка Михея (6:8): „Я скажу тобі чоловіче, що є добре та й чого Господь вимагає від тебе: ділай справедливо, люби вчинки милосердні і ходи в покорі перед Богом твоїм.”

Не думаємо, щоби се було справедливо казати комусь, що його дорога померша особа є в чистилищі і терпить муки, а він за певну суму грошей може вимолити її звідтам. Не думаємо, щоби такий був покірний перед Богом, котрий каже, що він може відпускати людям гріхи, бо ся річ належить до одного Бога. Не думаємо, що се можна назвати милосердним ділом, коли хто переслідує і знешажає тих, що покірно учать наук, яких учив їх любий учитель Ісус Христос. Бог тільки тих чить, котрі Його почитають.

Се Боже правило бачимо показане в Слові Божім, де читаємо о Ісусі, як Бог вивисив Його і наділив честю понад всі інші сотворіння за його послух і вірність зглядом Нього. Ось, як пише о тім ап. Павло в своїм посланні до Жидів (1:3-9): „Ісус, будучи сявом слави і образом особи Його (Бога Єгови), дав (держав) все словом своєї сили і виконав самим собою очищення гріхів наших і осів по правці Величі на висоті (в небі); о стільки значнійшим ставшись від ангелів, о скільки славнійше над всіх наслідовав імя... А до Сина (Бог) сказав: ...Ти полюбив праведність, а зненавидів беззаконне, длятого помазав тебе Бог, твій Бог, елеєм радости більш, як твоїх співників.”

ЦЕРКВА

Люде були в великім блуді і не розуміли, що є церква. Богато мільонів добрих і чесних людей вільно вірять, що церквою Божою є церква католицька або православна. Інші знова думають і так вірують, що церкву Богу становлять прихильники Лютра, так звані протестанти. Інші знова так само добрі і чесні люде думають і так їх навчили, що правдивою церквою Божою є баптисти, методисти, євангеліки, єпископальні або тим подібні релігійні системи. Але се не можливо, щоби вони всі мали правду. Сам розум каже, що церква Божа не може ділитися на різні часті. Церква Божа є одна. Так учать всі апостоли. Коли поглянемо до св. Письма так переконуємось звідтам, що всі повисше вчислені церкви або системи є основані на блуді і тому не можуть бути церквою Божою і Ісуса Христа.

Слово „церква” означає вибрану і покликану клясу людей. Ап. Петро каже о них, що вони є покликані Богом на се, щоби прославляли чесноти Того, котрий їх покликає. Але зовсім певно, що не можна прославляти Бога всякими парадами, забавами або представліннями, котрі уряджують священники і кажуть, що се є на славу Богу. Слово „церква” означає віддільну клясу людей, що відлучилася в'їд світа. Ся кляса людей не може лучитися з ніякими повисше вчисленими релігійними системами і підлягати їх законам.

Св. Письмо говорить ясно, що церква є тілом Христа, головою котрого є сам Ісус (до Колосян 1:18; до Ефесян 1:22, 23). Така церква є церквою живого Бога; а члени її є записані на небесах, без згляду на се, чи їх хто записав до яких книг на землі, або ні. Нема ані одного місця в св. Письмі, щоби було сказано, що хто з людей має від Бога власть і поручення виготовити книги і опісля втягати до них імена людей, і що такі становлять церкву. Єсли хто говорить, що той а той є дійсним членом церкви, такий ділає і говорить перед часом. Се Бог, що вибирає церкву. Навіть сам Ісус Христос не вибирає церкви.

Бог Єгова оправдує кожного члена і покликає і сплоджує і розміщає в тілі Христовім, так як сам хоче. Бог покликає або запрошує через Ісуса Христа. Се потверждає ап. Павло: „Котрих Бог предвидів, тих і призначив бути подібними до образу його Сина, щоби Він (Син) був первородним між многими братами. А кого наперед призначив, тих і покликав; а кого покликав, тих і оправдав; а кого оправдав, тих і прославив.” — до Римлян 8:29, 30.

Заким хто може стати членом церкви, сей мусить наперед сповнити певні умови, котрі є приписані св. Письмом або Словом Божиим. Найперше, такий мусить спізнати, що він є грішником і потребує Спасителя, Ісуса Христа. Хто вірить в се, мусить дальше посвятитись, чинити у всім волю Богу. Тоді Бог такогo оправдує. (до Римлян 8:33) Саме оправданне є вже покликком до небесного покликання. Тоді Бог сплоджує його яко нове створіння.— Яков 1:18; 1 Петра 1:3-4.

Нехай ніхто не думає, що сповідь на смертній постелі приготує його до неба. Він мусить наперед оказати ділом свою вірність і переданість Богу, а того не можна учинити в одній хвилині або одного дня. Апостол Петро каже виразно, що „на се ви покликані, бо Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоби ви йшли слідом Його.” — 1 Петра 2: 21.

Се велика честь бути в такий спосіб покликаним; і ніхто не може дати собі тої чести. Хто є в такий спосіб покликаний, сей буває помазуваний або назначуваний бути членом небесної священної кляси. Так говорить св. Письмо: „І ніхто не бере собі чести, але хто покликаний від Бога, як і Арон. Так і Христос не сам себе прославив бути архиєреєм, а Той (Отець), хто сказав до нього: Ти є мій Син, я сьогодні сплотив (породив) Тебе.” (до Жидів 5:4, 5) Таких священників не роблять люде ані людські організації. Тільки сам Бог робить їх священниками.

ТЕРПІННЯ

Небесному Отцеві уподобалося учинити Ісуса совершенним архиєреєм і то через терпіння. Тому і всі прочі, що мають бути членами Його тіла мусять також зазнати подібних терпінь. На доказ сього наведемо слова ап. Павла, записані в посланню до Жидів 2:10, 11: „Бо годилось Тому (Отцеві), задля котрого все і ким все звершити (учинити совершенним) терпіннями того (Ісуса), котрий привів многих синів до слави, і котрий є творцем їх спасення. Бо хто і освячує і хто освячується від одного (Бога) всі; з сеї причини не встидається (Ісус) братами звати їх.

Се є причина, чому члени Божої церкви зазнають неслави і терплять переслідування з рук других людей. Сатана є великим ворогом церкви, і він є тим, що побуджує других до переслідування. Він ненавидить і старається знищити тих, що є вірні Богу. Сатана вкидає до сердець людей, котрі вважають себе за добрих Християн, і намовляє їх, щоби переслідували і творили пакости і шкоди і насилували вірних послідователів Христових.

Правило, в якій спосіб Господь вибирає і дає вірств своїй церкві, є виложеной ясно у другім посланню ап. Павла до Тимотея (2:10-12): „Длятого все терпиво задля вибраних, щоби й вони доступили спасення, що є в Христі Ісусі, з вічною славою. Се слово є вірне. Бо коли ми з Ним умерли, то й жити мемо з Ним. Коли терпимо, і царювати мемо з Ним. Коли відречемося, і Він нас відречеться.”

Привидний послідователь Христа радо прийме всі досвідчення, які Господь зводить на нього зіслати. Хоть би навіть і великі, він їх буде терпеливо зносити, памятаючи на слова ап. Павла сказані в другім посланню до Коринтян (4:17) „Бо наше теперішнє легке горе приготує для нас надмірно велику і вічну вагу слави.”

Такий з послідователів Христових осягне блаженство і се щасливе становище, хто схоче терпеливо зно-

сити всі проби і досвідчення, які Бог буде уважати за відповідні зіслати на нього. Нема в св. Письмі приобіцяно, що можна жити безбожно ціле своє життя а тільки перед смертю закликати священника і сказавши йому кілька слів — щоби можна за се дістатися до неба. Ні! Богато людей в се вірило, але се блуд. Св. Письмо учить, щоби се досягнути, треба бути вірним Богу і своєю вірністю доказати ділами. До таких то Ісус сказав: „Будь вірний аж до смерті, і дам тобі вінець життя.”

Щоби се доказати апостол показує, що маємо робити. „Благаю вас отже, браття, на милість Бога, щоби ви приносили себе (ваші тіла) в жертву живу, святу, угодну Богу; се розумна служба ваша. І не уподобляйтеся віку сьому, а переображуйтеся обновленням вашого ума, щоби ви переконувались, що воля Бога є добра і угодна і совершенна.” — до Римлян 12:1, 2.

Ап. Петро каже також, що такі мусять богато терпіти. В своїм другім посланню (2:10, 11) він вчисляє, які прикмети правдивий християнин мусить виробити в собі. „Для того, брати, старайтеся більш, щоби ви через добрі діла зробили певним ваше покликання і вибір, бо се роблячи, ніколи не спотикнетесь. Бо так щедро отвориться вам вхід у вічне царство нашого Господа і Спаси Ісуса Христа.

НЕВІСТА.

Церква є названа невістою Христа, позаяк вона буде мати участь з Ним в Його царстві, як така, що з Ним буде давати світові життя. Ап. Павло говорячи до таких каже: „Бо я заручив вас одному Мужови, щоб чистою дівою привести вас перед Христа.” — 2. до Коринтян 11:2.

В Одриттю (19:7) читаємо: „Радуймося і веселімося, і даймо славу Йому; бо прийшло весілля Агнца і жена Його приготвила себе.” А трохи дальше (21:9) читаємо: „Ходи покажу тобі жену, невісту Агнца.” А потім ангел показав Йоанови образ, вид небесного царства з Ісусом Христом і Його невістою.

Спаситель Ісус возьме свою невісту до себе, скоро всі члени будуть вибрані, перейдуть свою пробу і вийдуть з них побідоносно. Се Він учинить при своїм другім приході. Ісус сказав приповідь і порівняв в ній свою церкву до дівичь. Мудрі дівичі се правдиві і вірні послідувателі Христа, що вижидують свого Пана-Господа і котрі є Йому вірні під кождим зглядом. Сі вибрані будуть наділені величезною честью, бо стануться невістою возлюбленого Сина Бога Єгови.

Як буде виглядати Його невіста? Євангелист Йоан відповідає: Ще не виявилось чим будемо, знаємо, що коли явяться, подібні йому будемо, бо побачимо Його, яким Він є.” (1 Иоана 3:2) Яку славу має і якою сияє Ісус Христос, таку славу буде мати і Його невіста. Вони будуть жити разом в храмі або домі Бога Єгови. Отім Псалмопівець так красновиражується: „Одного в Господа прошу, одного тільки бажаю, жити в домі Господнім поки життя мого, щоби дивитись на благодать

Господню і служити в храмі Його.” — Псалма 27:4.

Ап. Павло під впливом Божим таке написав о тім блаженнім союзі між Ісусом, а невістою і о її славі, яку вона отримає: Бог „воскресив нас з Ним (Ісусом) і дав нам сидіти разом на небесних місцях в Христі Ісусі, щоби показати в грядучих віках безмірне богацтво своєї ласки в добротливости до нас в Христі Ісусі.” — до Ефесян 2:6,7.

Бог любить Господа Ісуса, свого Сина, більш, аніж другі сотворіння. Ісус є названий єдинородним і возлюбленим Сином Єгови. Розуміється, що се є правдою, позаяк він був все вірний і послухний своєму Отцю. З сього слідує, що Бог не уділить нікому сеї великої чести бути членом тіла Христового, если він не окаже позаяк він був все вірний і послухний своєму Отцю. серед найбільше непригожих обставин. Се кождий може зрозуміти, що того не можна доказати, не маючи певних життєвих досвідчень. Кождий, що трохи думає, може сам бачити, що саме належання до якоїсь земської організації, ще не може творити Його членом церкви Божої, членом невісти Христової.

Під впливом Божим пророк описав славу возлюбленого Сина Божого, як Він стане позбавляти Сатану Його влади. Читаємо: „Ти красотою понад синами людськими; люба врода розлилась на губах твоїх; тому благословив Тебе Бог по віки. Привяжи Лицарю меча твого до поясниці, меча слави твоєї і величчя твого. І в потузі твоїй іди щасливо задля правди і лагідности і справедливости; і навчить тебе Правиця твоя. Стріли твої гострі в серце ворогам царя. Від них пануть народи під тобою.” — Псалма 45:2-5.

Опісля пророк звертає свою увагу на невісту Христа. Єгова будучи отцем, отже невіста Його возлюбленого Сина є дочкою Єгови. Пророк так її описує: „Між твоїми красотою царські дочки; праворуч коло тебе стоїть цариця в золоті Офирськїм.” Офирське золото належало до найдорозшого золота, яке мав Соломон і воно дуже красно представляє Божу природу.

Відтак Псалмопівець звертаючись до кляси невісти, до тих, що хотять бути членами церкви, каже їм, що мають зробити, щоби досягнути сю славу: „Слухай, дочко, і глянй та прихили ухо твоє, і забудь про нарід твій і дїм батька твого. І буде люба врода твоя цареви; як що він Господь твій, то поклонися йому чесно.” — Псалма 45: 10:11.

Коли наїде свій час, Господь Ісус як Голова представить свою наречену, як непорочну перед Богом з великою радістю (Юда 24) На сих і на других місцях св. Письма опираючись, можемо змалювати собі образ того:

У своїм часі Ісус з своєю невістою стане перед лицем Бога Єгови. Його невіста складається з 144,000 членів; всі прекрасні, бо всі подібні йому. Пророк так о них пише: „Преславна ти царівна, шати її золотом ткані. У пишних шатах поведуть її до царя; за нею приведуть до тебе дівичь, другинь її. Приведуть її серед найбільшої радости і веселости, увійдуть вони у палату царя.” — Псалма 45:13-15.

Тоді здійсниться дорога обітниця, яку Господь дав тим, що були Йому вірні, як написано в Одкритті: (3:21) „Хто побідить дам йому сісти зі мною на престолі моїм, як і я побідив і сів з Отцем на престолі Його.” І в другім місці: „Хто побідить, і хто хоронить аж до кінця діла мої, тому дам власть над поганами.” — Одкриття 2:26.

Ся царська родина зложена з Ісуса і Його невісти, буде становити Царя слави. Ось якими красними словами описує пророк Його: „Силою твоєю, Господи Єгово, радується цар і як же вельми веселиться він

спасеннем твоїм. Бажання серця Його дав еси йому, і не відкинув просьби уст Його. Ти бо прийшов на зустріч йому з добрим благословенням: на голову його вложив широ золотую корону. Життя просив в тебе, ти дав йому довготу днів на всі часи і по віки. Велика слава його через спасенне твоє; царським сявом і красою украсив його. Бо благословенне дав еси йому по віки; ти звеселив його ласкою перед лицем твоїм.” (Псалма 21: 1-6) Таку славу буде мати Ісус Христос і його будуча Невіста або Церква.

Ісус і жінка Самарянка

„І будете в radoцax черпати воду з жерел спасення.” — Ісаїя 12:3.

Першу зиму своєї місійної роботи Ісус перебув в Єрусалимі і в Юдеї, де учинив багато чудес, так що люди могли мати достаточний досвід і повірити в Нього як в Мессію. В тім часі Він і його ученики до певної міри продовжали працю Йоана Хрестителя. (Порівняй Мат 3:2; 4:17) Ісус не крестив нікого, але його ученики крестили і то крестили більше людей, як сам Іоан. Коли Ісус Христос довідався, що фарисеї дізналися о тім, що до Него приходять більше людей, як до Йоана і знаючи їх зловну натуру, постановив покинути Юдею а удатися до Галилеї. Ісус бачив, що повістаючи в Юдеї не багато зискає, коли буде робити те саме, що і Іоан; а до того ще може у людей повстане питання, чи Іоан є предтечею Його, чи може они обидва собі рівні.

З Єрусалиму до Галилеї провадило дві дороги: одна через Самарію; друга на схід від Йордану. Жиди звичайно йшли поза Йордан, бо не любили йти через Самарію. Та Іоан євангелист каже, що Ісусові „треба було переходити через Самарію.” (Іоан 4:4) Міг би хто спитати чому? Знаємо, що Його нічого не нагляло, псби Він брав коротшу дорогу через Самарію. До сього була певна причина. Знаємо, що жителі Самарії уважали себе за потомків Якова і хвалилися, що вони віддають честь Богу так, як приписував закон Мойсея. Видко, що Ісус не уважав Самарян за Поган, для котрих не прийшов ще час проповідувати слово Боже але хотів бачити, чи мають вони охоче ухо до слухання радісної новини о парстві. Се відай була дійсна причина, чому дух Бога казав йому вибрати сю дорогу. Бог знав, що в Самарії є одиниці, що схотять послухати слів Ісуса і приймуть Його як такого, котрого Бог послав.

Другого дня в полудне зближився Ісус і його мала громадка учеників до міста Сихар, де була криниця Якова. Умучений довгою дорогою Ісус усів при криниці, а його ученики пішли до міста, щоби дещо купити їсти. В тім часі надійшла одна жінка з міста вабирати воду. І Ісус промовив до неї: Дай мені води. Жінка здивувалася і каже: Ти Жидовин і мене Самарянки просиш о воду? Жиди прецінь погорджують Самарянами. На се Ісус відповів їй: „Коли би ти знала дар Божий і хто се гово-

рить до тебе: Дай мені пити, ти просила би Його і він дав би тобі води живої.” — Іоан 4:10.

Що Ісус думав під живою водою, жінка не могла сього зрозуміти, бо вона не могла думкою взнестися висше понад матеріальні річи. Вона думала тільки о воді, що була в криниці Якова. Як Він може дати їй води, коли навіть не має ніякого знаряддя, яким міг би її начерпати, а до того ще як може дати води живої? Чи Він є більший, як Яков що викопав сю криницю — думала собі. Тоді Ісус пояснив їй, яка є різниця між тою водою, яку Він може їй дати, а тою, якої вона може начерпати з криниці. Хто не воду з криниці Якової, сей мусить знова приходити по ню і пити її, але хто напється води, якої Він дасть, не запрагне її ніколи. Ся вода буде в ній наче жерелом води життя, і хто її напється, не запрагне її вже ніколи. Жінка не розуміючи, що Ісус говорить о правді, котра може заспокоїти серце чоловіка, каже: „Пане, дай мені сеї води, щоби я не жаждувала, ані приходила сюди черпати.” (Іоан 4:15) Вона не розуміла сих річей, бо була собі звичайна жінка, і тому не заслуговувала на таку догану, як Никодим, котрий уважав себе учителем в Ізраїлі, а був духово сліпий. — Іоан 3:10.

Ісус не старався її вияснити сього, але бажаючи продовжати дальше свою розмову відповідно до принятих звичаїв, сказав: „Іди поклич чоловіка твого, тай прихоть сюди. Озвалась на се жінка і каже: Не маю чоловіка. Ісус рече їй Добре сказала еси що чоловіка не маєш; бо пять чоловіків мала еси, та й тепер той, котрого маєш, не є тобі чоловік; ти правду сказала.” На се жінка каже: „Пане, добродію, бачу, що Ти пророк. І стала дальше питатися Ісуса, де по правді можна і повинно віддавати Богу честь, чи в Єрусалимі, як Жиди кажуть, чи на горі Геризим, як Самаряне твердять?

ЧОМУ ІСУС ПРОПОВІДУВАВ САМАРЯНАМ

Ісус спізнав, що ся жінка була розумна невіста і тому оповів їй о дуже важних річах. Вона не була з природи злою особою, але правдоподібно з причини життєвих обставин і загального занепаду моральности вона упала. Ісус сказав їй, що Самаряне не знають чому поклоняють-

ся, і що спасення має прийти від Жидів; але тепер надійшов такий час, що правдиву честь і поклін Богу не будеться віддавати в Єрусалимі або на горі Геризим, а на кождім місці, але в духу і правді. І додав, що Отець шукає таких, що поклоняються йому в такий спосіб.

Хто вірить в Бога, сей розуміє, що ся пригода з сею жінкою, не була звичайним собі випадком. Вона не прийшла ось так випадково до сеї керниці Якової в саме полудне. Ні. Євангелист каже, що Ісусови потреба було йти через Самарю, або, що Ісус з Божої точки погляду уважав за потрібну для себе річ йти тамтуди. Бог видів чесні серця многих людей в Сихар місті, що позбулись темноти, яка покривала многих Жидів, і, як можна заключати до певної міри були також вільні від кайдан своїх священників, і тому були готові послухати слів чужинця, Жиди і прийняти правду.

Ісус, коли посилав своїх учеників до міста, посилав їх тільки, щоби купили дещо зісти, а не говорити людям, що ось то вони подорожують з Божим Сином і щоби прийшли до Нього і побачили Його. Сю річ виконав сам Бог. Така на позір маленька річ як стріча жінки Самарянки з Ісусом привела Самарян до Ісуса. Для звичайного чоловіка ся стріча була простим випадком; для горілого Жидовина видалося лучшим еслиби в загалі сеї стрічі не було. Се не було в звичаю, щоби чоловік і жінка розмовляли собі так, як вони. Та Ісус не уважав на дурні людські звичаї.

Ся пригода нагадує нам двох звідунів, шпівонів, котрі увійшли до Єрихону і зайшли до дому одної жінки подібного характеру, що і сеся, і котра сталася правдивою Ізраїльтянкою і дочкою Авраама. (до Жид. 11:31; Мат. 1:5) Без сумніву, що се Бог завів сих двох мужів до дому Раави. Бог через звичайні на око річи доходить і виконує дуже важну ціль, і нерас на позір маленькі річи криють в собі далеко сягаючі результати, які Бог углянував в своїм плані, щоби до сього прийшло. Зовсім певна річ, що Бог хотів між иншими показати Жидам, що Він не відвинув від себе Самарян; та що Жиди помимо того, що величалися і гордилися своєю релігією і своїми церемоніями, не були так близькі Бога, як сі, і тому не бажали так правди, як сі погорджували ними Самаряни.

ДВІ ПРАВДИ ВЕЛИКОГО ЗНАЧІННЯ

Там при керниці отсїй жінці відерив Ісус по раз перший дві великі правди: Іменно Ісус сказав там, що надійшов вже час, що обі релігії так Жидів як і Самарян мають упасти. Жиди мали свою святиню в Єрусалимі, а Самаряне на горі Геризим; і сдні і другі думали, що тільки там можна віддавати честь і поклін Богу, а не в яким иншим місці; а тут Ісус сказав, що надійшов вже час, що обидва місця будуть знищені. Що хто хоче віддавати поклін Богу і правдиво Його почитати, такий не має більше віддавати Богу поклін в святинях зроблених людськими руками, але має віддавати йому честь відповідно до того, яким Він є. Бо „Бог є дух; і хто поклоняється йому, духом і правдою мусить поклонятися.“ — Іоан 4:24

Жінка знаючи, що прийде колись такий час, коли люде довідаються о правді, спізнала, що Ісус був більший, ніж пророк. Вона переконалася, що Він так добре знає про високі духові правди, як про її дотеперішнє життя. І сказала: Знаю, що як Мессія прийде, то все нам пояснить. А на се Ісус промовив: Той, котрий говорить з тобою, є тим Мессією. (Іоан 4:25, 26) Сі слова переконали жінку. Фарисеїв-же, що посідали науку, не міг Ісус переконати. Так само діється і тепер. Дуже часто чоловік, котрий не належить вже до ніяких церков, скорше пізнає і приймає правду, як ті, що все ходять до церков.

Жінка покинула ведро з водою, побігла до міста, і багато людей прийшло і слухало Ісуса і запросили ще його до себе, де перебув два дни. І багато Самарян увірвало в Нього. Вони прийняли від Нього живої води, що пливе в вічне життя.

ПОДІБНІСТЬ ДО НАШИХ ЧАСІВ

Сей случай повинен додати нам більшої заохоти в нашій праці Господній. Вірні Господні слуги несуть правду між людей на скільки їм сил стане; і дехто приймає сю живу воду життя. Але вони мають знати, що всім тим, всіма їх кроками, керує небесний Отець Бог і Господь Ісус, Голова церкви, котрий дбає про се, щоби наші слова і наш труд виконали плян, який Бог назначив. Правдивий слуга мусить ділати на скільки його сил стати, але де і коли часто так буває, що він сам має се рішати. Але при тім помагає йому також Бог, і керує ним і допомагає йому в тім, чого він сам не міг предвидіти, або, що було понад його сили. Сей труд отже около заложення Божого царства спільний всім. І Отець ділає і Син і Церква ділає. Як було з Ісусом при керниці, так подібно і ми можемо на часок пождати і, відпочавши користати з всякої нагоди і проповідувати надходяче царство.

Всі т. зв. християне читають слова Ісуса, які Він сказав, що прийшов час, що ні в Єрусалимі ні на горі Геризим вірні поклонники будуть поклонятися Богу. Вони прийняли буквально слова щодо самих місць дальше не поступили. На місце святинь в Єрусалимі і Геризим так звані християне позаводили собі подібні святині, перенісши їх тільки з Єрусалиму і Геризим на інші місця, як Рим, Царгород, Москва, Берлін або Лондон і під інші голови. І бачимо, що ті церкви ще більше сваряться з собою, котра з них лучша, ніж чинили се Жиди і Самаряне. Бог дозволив, що до сього прийшло, щоби випробувати правдивих і дійсних Християн.

Тепер надійшов час, що правдиві послідователі Ісуса мають вказати людям, що ні в католицизмі, ні в православю, ні в протестантизмі нема правди; і що хто хоче правдою і духом поклонятися Отцю, сей мусить покинути тамті системи, а придучиться до організації Божої, до тіла Христового, статися живим каменем церкви Христової.

Ісус — пастир добрий

„Я пастир добрий: Пастир добрий душу свою кладе за вівці.” — Єв Йоана 10:11.

Ісус навчаючи людей, говорив о собі, що він має воду життя, котру прийшов дати тим, котрі хочуть її прийняти; що Він є хлібом життя і світлом для світа (Йоан 4:10; 6: 48; 8:12) А тепер в приповідці о добрім Пастирі Ісус показує, як Він опікується вівцями свого Отця, кажучи о собі: Я є пастир добрий.” — Йоан 10:14.

Сю приповідку Ісус сказав зараз по тим, як уздоровив чоловіка сліпородженного. Фарисеї і священники не хотіли повірити в се чудо. Тим показали всім людям, якого злого і переверотного серця були вони. Тому Ісус сказав їм до очей, що Він прийшов на світ на суд, але й приніс з собою благословення; щоби одні робилися сліпими, а другі, щоби могли зобачити. В приповідці о добрім пастирі, Ісус виявив їх серце; вони хотіли називали себе пастирями і опікунами стада, в дійсності були розбійниками стада Божого.

Взявши як примір звичайне стадо овець, Ісус пригадав їм, що вівчар-пастир йде все до дверей і, відчинивши двері, входить так до вівчарні. А хто дістається до вівчарні не дверима, а перелазить через пліт, сей напевно буде злодій і розбійник. Дверник або воротар вівчарні знає пастиря і відчинає йому двері. Також вівці знають свого пастиря. Коли має вести їх на пашу, він кличе їх по імені і вони йдуть за ним, але за чужим не пійдуть вівці, бо не знають його голосу.

Йоан каже, що фарисеї і священники не зрозуміли, що Ісус хотів тим сказати. (Йоан 10:6) Але Ісус не старався вяснити їм і продовжав дальше свою мову. Образ сєї вівчарні і пастиря прирівнав тепер до себе і сказав: „Я двері вівцям.” Коли перед хвилиною говорив о пастирі, що йшов до вівчарні і дверник отворяв йому двері, то Ісус мав на думці самого себе. А тепер каже, що Він є дверима вівцям. Ніхто не може увійти до середини, ані вийти звідтам, тільки через Нього, як через двері. Если хто сповнить те, як учив Ісус і через Нього заключить угоду з Богом, такий спасеться і знайде пашу. — Йоан 10:9.

І знова Ісус сказав о злодіях і розбійниках, але вказав не о таких, що перелазять через пліт, а о тих, що були перед Ним і називали себе пастирями овець. „Всі, що переді мною прийшли, се злодії і розбійники.” (Йоан 10:8) Ісус мав на думці сих фальшивих пастирів, що були за його часу. Коли прийшов правдивий пастир, то воротар, дверник, спізнав його і відчинив йому двері до вівчарні. Тим дверником був Йоан Хреститель. Він проповідував наперед, що прийде пастир, і вірні вівці нетерпеливо очікували, коли той прийде. (Читай Лука 3:15) А коли почули його голос зараз спізнали його. Андрей сказав до Симона: „Ми знайшли Мессію.” А Натанііл сказав до Ісуса:

„Ти еси Син Божий, Ти є цар Ізраїлів.” — Йоан 1:41, 49.

Коли Ісус говорив сю приповідку, Він міг думати тільки о малім стаді вірних „овець,” котрі бачили в Нім надію Ізраїля, і котрих Він провадив на зелену пашу. Для них сей пастир був дійсно посланий з небес, від Бога. Фарисеї, що самі себе наставляли пастирями, провідниками людей, не мали ніколи такого слова, що могло би огріти серця тих, що вижидали надії для Ізраїля. Їх науки не могли порушити серцець таких людей, яким був Йоан і Петро і Андрій і Натанііл. А коли прийшов Ісус сі зараз зобачили і спізнали в Нім силу Божу. Також Бог не послав нікого поперед фарисеїв, щоби приготувати людей на їх прийняття; бо вони були самозванчими провідниками.

Ізраїль повинен був матися на осторожности перед людьми, що сами поставили себе у вожди. Ісус не лякався надати їм їх правдиве імя. Вони були злодіями, бо ошукували людей під покривкою релігії, беручи від них гроші за дармо; розбійниками, бо часами уживали сили і насильно забирали їм часть їх праці.

Ісус говорить о собі і каже, що Він від тоді є дверима для овець; але також Він є й пастирем, що виводить свої вівці на пашу і приводить назад до вівчарні. Він супротивить себе до злодія, котрий приходив тільки, щоби верасти і убити, але Він як сказав про себе: „Я прийшов, щоб життя мали і надто мали.” Він називає себе „добрим пастирем” і супротивить наймитови, котрий втікає і ратує лише себе, коли чує, або бачить яку небезпеку для себе.

І дальше Ісус показує, що з приходом доброго Пастиря Бог приготував для своїх овець щось такого, чого люди навіть не сподівалися. Іменно, сі його вівці знайшли спасення для себе не тільки в сім значінні, що отримали доброго пастиря, котрий водив їх на добру пашу, так що могли мати красне життя, але вони увійшли ще в тісний і близький союз з самим пастирем. Хто стався Божою вівцею, прийнявши наперед Того, кого Отець післав, сей був в такім відношенні до Него, як Він зглядом Отця. „Я пастир добрий і знаю моїх і мої знають мене, як знає мене Отець і я знаю Отця; і я душу мою кладу за вівці.” (Йоан 10:14,15) Тих всіх Ісус любив, позаяк вони любили його Отця; і за них Він хотів життя своє положити.

Що Ісус не мав на думці наражати свого життя на небезпеку тільки для того, щоби їх охоронити, або ходячи за ними доглядати їх аж до кінця свого життя, се зовсім ясна річ, бо Ісус дальше оповідає нам, що

Отець Його призначив для Нього і о своїм порозумінню, яке вони обидва заключили з собою, що дотичить овець. „За те Отець мене любить, що я владу душу мою, щоби знов прийняти її. Ніхто не бере її від мене, а я владу її від себе. Маю власть [уповаженне] пожити її, і маю власть [уповаженне] знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого.” (Йоан 10:17,18) Сі слова вказують нам, що спасенне світа могло тільки статись через прихід Сина Божого на сей світ і через Його смерть.

Сі слова зовсім не учать того, що находимо в різних догмах або катехізмах, немов би спасенне світа відбулося через се, що Бог показався на землі в людським тілі. Ні. В сих словах Син Божий говорить нам, що Його життя як чоловіка мав бути положене немов на Божім жертівнику, щоби статись великою жертвою за гріх на котру вказували всі жертви Ізраїля. (до Жидів 10:5) Ніхто не міг взяти життя Ісуса, бо воно було в руках Божих з двох причин: Тому, що Ісус пожертвува Його Отцю, а друге, що такий був план Божий.

Ісус сам, як чоловік не міг принести себе, як жертву; ніякий чоловік не може сього учинити, если

не було наперед угоди. Если би він приніс себе Богу на жертву, але в инший спосіб, тоді не міг би сподіватися отримати життя назад. Се також мусіло діятись через угоду. Тому Ісус потребував наперед уповаженне від свого Отця так пожити своє життя, як і прийняти його; се є, прийняти його вірою.

В такий спосіб Ісус показує, що се, що Він пожив своє життя і те, що Він вірою прийняв його назад, (як показано в Псалмі (16:8-11,) де Ісус бере життя назад, хотяй його владе, як чоловік, (хотяй се було добровільним учинком з його сторони, то рівночасно було се волею Отця для Нього. Видко отже, що Ісус говорить о собі, як о ціні викупу за свої вівці. Бо по правді так було, що навіть вівці Ізраїля не могли бути прийняті Богом тільки через жертву примирення. — 1 Петра 2:24.

Як прекрасно змальовано сі вівці, котрих Христос назвав малим стадом і котрим Отець зволив дати царство. Вони знають, як щиро опікується ними Ісус, і знають, що жадна сила не може взяти їх від Нього. Правдиві вівці позостають під його опікою, а нерозумні покидають його і опускають стадо.

Послідні слова Ісуса до своїх учеників

„Я дорога й правда й життя.” — Йоан 14:6.

По тім, як Ісус спожив пасхального агня з своїми учениками і установив памятку своєї смерти, сказав їм, що йде туди, куди вони не можуть тепер йти. Сі слова певно здивували їх, бо Він те саме сказав був передше Жидам, котрі противились Йому. (Йоан 7:34-36) Іменно, сказав їм, що йде до Того, котрий післав Його сюди. А тепер сказав ученикам, що йде до Отця, в котрого домі є багато осель-кімнат, і що Він йде пригостити місце їм. Сказавши се, приказав їм, щоби любили один одного, і по тім світ буде знати, що вони його ученики.

Петро, котрий правдоподібно забув, що Ісус сказав Жидам, що куди Він йде, вони не можуть там йти, бо Він йде до Отця, запитав: „Куди йдеш?” — Петро хотів знати, куди Ісус йде, бо він також хотів йти за своїм учителем. На се Ісус відповів йому, що він тепер не може туди йти, але опісля піде. Тому Петро сказав: „Господи, чому не можу за Тобою тепер йти? Я душу мою за Тебе положу.” (Йоан 13:47) Він добре думав, та наперед мусім спізнати свою неміч. Ісус відказав йому, що не запіє когут, коли він відречеться його тричі.

Опісля Ісус мав до учеників довшу промову, і хотяй Його слів тоді не зрозуміли, однак опісля сталися вони для них великою помочю. Тепер Ісус уважав за відповідне сказати виразно, що Він відходить від них. Тому сказав їм, щоби не упадали на дусі, бо Він йде до свого Отця, щоби головно пригостити їм місце.

І сказав: У мого Отця осель є багато, і додав, „если би ні, то я сказав би вам. Я йду пригостити місце вам. І, як пійду і наготовлю вам місце, знов прийду і возьму вас до себе, щоб де я і ви були там.” — Йоан 14:2-3.

Сі слова Ісуса є дуже цікаві. Если би ученики були сподівалися йти до неба, куди, як думали, що Він йде, і если би вони не вірили Його словам, тоді була би підстава сказати: „Коліб ні, я сказав би вам.” Але в супереч загальному переконанню, котре не опирається на слова св. Письма, але на догмах-науках священників, є доказаним фактом, що до часу, як Ісус прийшов і став говорити о будучім життю в небі, ніхто з людей не думав йти до неба. Бо й чому мав він о тім думати? Чоловік є з землі і сам з себе не міг прийти на думку, щоби він міг статись жителем неба як духовна істота. Та Ісус сказав вже своїм ученикам, щоби вони збирали собі скарб на небі (Мат. 6:20), і що Отцеві сподобалося дати їм царство. — Лука 12:32.

Сими словами Ісус немов хотів сказати таке. Я казав вам правду, коли я оповідав вам о надії дістатись до неба, а тепер йду пригостити вам місце. І як я пійду, я знова прийду і прийму вас до себе. Жити в небі вони не сподівались, тому треба було конечно сказати, що Він йде пригостити місце для них. Если би було правдою, як учать священники, що всі добрі люди по смерті йдуть до неба, тоді було би дивно, чому

Ісус говорив, що йде приготувати місце для учеників. Деякі говорять, що Церква не може уважатись невинною Христовою і в супереч виразним словам ап. Павла (до Ефесян 5: 24-28) кажуть, що також Новий Завіт не уважає її за таку. Вони кажуть, що се великий блуд уважати, що церква є в таким відношенню до свого Господа і Голови. Але зі слів Ісуса видимо красний образ сеї шасливої сполучки Церкви з Ним. Ісус немов правдивий любимець каже, що йде наготувати місце для своєї нареченої, „щоби там, де я й ви були.“ В своїм часі, коли місце буде приготоване, Він прийде по наречену і візьме її до дому свого Отця.

Позаяк оселею Церкви в небі є тільки місце в домі Отця, ми можемо думати, що Ісус хотів тим сказати, що дім Отця містить в собі „мешкання-дім“ для всіх, що Йому служили. Можемо легко порозуміти сей образ. Ісус хотів тим сказати, що Отець має дім-палату, в котрій має перебувати Він, як Його Син, і що Він візьме свою наречену. Образи, як Авраам шукав Ревеку для Ісаака або Яков шукав собі Рахелю, вповні згоджуються з Божим пляном. Жених все приготував для своєї подружки.

Тома правдоподібно думаючи, що Ісус має на думці ерусалимську святиню, бо Ісус викинув був Жидам, що вони з дому Його Отця зробили собі яскнию розбійників, — промовив: „Господи, не знаємо куди йдеш; і як можемо дорогу знати?“ (Йоан 14:5) Вони не розуміли слів Ісуса. Хотяй вони повинні були Його розуміти. Так довгий час були вони з Ісусом, отже се повинно вистарчити їм. Але правдоподібно ні один з них, ані не прилукавав, щоби їх учитель так скоро опускав їх і відійшов до неба, звідки прийшов.

У відповідь Томі Ісус сказав слова, котрі ми тепер розбираємо: „Я дорога й правда й життя,“ промовив Він. І додав: „Ніхто не приходить до Отця, як тільки мною. Коли би ви знали мене і Отця мого знали б; і від нині знаєте Його і виділи Його.“ (Йоан 14:6,7) На се Тома сказав: „Господи покажи нам Отця, і досить буде нам.“ З малим докором в його сторону Ісус сказав: „Стілький час я з вами, і ти не пізнав мене, Филипе? Хто бачив мене, бачив Отця.“ — Йоан 14:8,9.

Филип є образом звичайних людей, що подібно Никодиму не можуть порозуміти духових річей. Але також і о много більше подобав на тих, що хотяй є споджені духом, то однак приходить їм тяжко порозуміти духові річі. Павло в останніх своїх днях писав до Коринтян, котрі називалися свитими, але жили як ті, що не мали і не знали правдивого світла (1 до Кор. 1:2) і як такі, про котрих говорить до Жидів (5:12-13), що не зробили ніякого поступу в духових річах і мусять все кормитися молоком, а не твердою поживою, як для дорослих пристойть. Такі люди ніколи не задоволені з праці Господньої, яку тепер виконує Бог. Подібно, як Филип вони все хотять чогось більшого аніж те, що вже отримали і бажають чогось нового, і думають, як се отримують, то будуть задоволені. Чоловік, що все бажає нових доказів, повинен пригадати собі добре, чи може він вже отримав які

достарчаючі докази, що повинні були дати йому сильну підставу до його віри.

Із слів Ісуса так і видно, що коли Він сказав: „Від нині знаєте Його і виділи Його“ Він не мав на думці, щоби від сеї хвилни вони своїми природними очима бачили те, чого досі не бачили. І зовсім ясно, що священники, коли навчають, що Ісус хотів дати через се зрозуміти ученикам, що Він і Отець є в дійсности чимсь одним і одною і тою самою істотою, є в дійсности перекрученням Його слів.

Священники різних церков учинили той самий блуд, що й фарисеї. Позаяк Ісус говорив о своїм дуже тісним відношенню до свого Отця, то тяжко собі представити, як Ісус міг виразніше подати ріжницю між собою а Отцем понад те, як Він зробив. Отець післав Його на землю, а тепер Він повертав назад до Отця. В часі своєї місії отець все був в Ним, а Він в Отці, але Отець був тим, який виконував через Нього всі діла. Йо. 14:10.

Дальше, щоби показати їм, що в таким відношенню до Отця будуть і вони, сказав їм що вони будуть творити більші діла, аніж Він творив. Іменно, Бог дасть їм свого святого духа або силу подібно, як дав і Йому. Також сказав, що ученики будуть мати такий самий приступ до Отця, як і Він мав, але тільки, що мусять удаватись через Нього.

У відповідь Томі Ісус сказав о собі, що Він є дорогою, правдою й життям. Сі слова пояснюють найкраще його відношенне до Отця. Отцеві подобалося і так урядив, що всі дари, які Він має для своїх створінь, чи то ангелів, чи людей, мають переходити до них, через Його любого Сина. Так ангели в небі, як і люди на землі мусять прийняти Ісуса, если хотять отримати від Бога який дар. (до Ефесян 2:9-11) Тому отже Ісус є одинокою дорогою до Бога.

Се було пробою для сатани і для других високих ангелів (до Ефесян 6:12): Він стався пробним каменем для многих людей, і Він буде все ним, аж доки не скінчиться уся проба усіх. Ісус, Його особа, і правда, яку Він обняв, є дорогою до Бога і до життя. Уся правда знаходиться в Ним, і дар від Бога вічне життя знаходиться в Ним — до Ефесян 1:4-6.

Тоді Ісус виложив своїм ученикам, що вони отримують дар святого духа, що буде для них провідником і потишником і силою Божою в них, котра буде в них ділати, щоби вони могли спізнати і чинити волю Божу. Сей дух буде такою самою силою, яку він мав і яку Отець дав йому, щоби міг сповити діло, на яке Отець післав Його. Позаяк Ісус назвав єнау Божу „потишником“, священники зробили з того, що святий дух або свята сила, — є особа. Се другий великий блуд.

Ісус сказав своїм ученикам, що вони будуть могли так само молитися до Отця як Він, і Отець вислухає їх, і що Він в небі буде їм допомогати. Він заповнив свою Церкву до тернів, яких вона мала зазнавати так полюбив їх, як і Його. По тім Ісус лишив кімнату і пішов до Оливного огорода, де немов приготував свою Церкву до тернів, яких вона мала зазнавати так довго, аж Він поверне і забере їх до себе.

Ісус умер і воскрес з мертвих

„За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоби знов прийняти її; (за те мене Отець любить, що я кладу життя своє, щоб знов прийняти його.)” — Йоан 10:17.

Сі слова потребують ширшого пояснення. Если би розходилося о історичні події відносячися до Ісуса, то не потреба було би пояснення; але друга частина сього речення, каже нам розібрати добре, чи Ісус сам воскрес, як в се вірують майже всі т. зв. Християне чи Отець воскресив Ісуса, як св. Письмо сього учить.

В кілька годин по спожиттю пасхального агнца, Ісуса спіймала товпа жовнірів в Гетсиманським огороді, куди ним чоловіком, і тому, що охотно сповнив волю Отця, Коли чорні хмари налягли на послідні хвилі його життя Він був би радий, если би його Отець міг знайти інший вихід, щоби не потреба було для Нього умерати соромною смертю, як такий, котрого на позір Бог відкинув від себе, коби лиш воля Божа могла бути сповнена. Але більше, чим своє життя, Ісус цинив волю свого Отця і бажав, щоб вона була виконана, особливо коли спізнав її, Він був готовий сповнити її хотяй би се коштувало його життя.

Ісус приніс повну і совершенну жертву з себе. Если би ся жертва не була совершенна під яким зглядом, тоді вона не виконала би цілі Божої, викуплення людського роду. Бо хто мав бути відповідаючою як раз ціною яко викуп, сей мусів бути совершенний такий, яким був Адам, коли він добровільно згрішив. (до Жид. 9:14; 1 до Тимотея 2:6) Тому, що Ісус був совершенним чоловіком і тому, що охотно сповнив волю Отця, через се стався він приятною жертвою у Бога. — до Жидів 10:7.

І поставили Ісуса на суд наперед перед Жидів, до котрих Він прийшов головно, як слуга Божий, котрий то суд скорше можна назвати клинами з суду, а опісля завели перед Пилата, котрий володів в імени Риму Ісуса провадили, як те агня на заковенне. Если би Ісус був лишений в руках свого власного народу, то Жиди напевно були би його укамінували. Але через се Ісус не був би сповнив всего, чого було потреба: Ісус мусів вмерти, як би проклятий. (До Галат 3:13) Дятого умираючи на розказ Римлян, Ісус перетерпів страшну смерть на кресті, щоби умерти як проклятий своїм народом і Богом. В такий спосіб Ісус умер яко жертва і як такий, що був відкинений від Бога.

Ісуса розпято о девятій годині рано по ночі повній тяжких терпіннь умственних і знущань, яких зазнав від жорстоких римських жовнірів. Ісус мучився на кресті шість годин і о третій годині умер, поручивши свого духа в опіку свого Отця. Той, що говорив о собі: „Я є світло людям,” „Я є життя,” був тепер мертвий. (Йоан 1:4; 11:25) Здавалося, немов би сей злий дух Сатана, що мав державу, власть смерти (гляди до Жидів 2:14), поконав того, що говорив о собі, що Він є воскресенне і життя.

Але в дійсности не було так, як на око виглядало і як сподівався Сатана. Жиди думали, що вони позбулися Його і увільнилися від того клопоту, якого Він їм завдав. Але тут не можна було говорити о побіді над Ісусом коли смерть Його сталася в назначений Богом час для певної цілі відповідно його волі і плянови.

Так отже Ісус умер жертвою злости Жидів і в наслідок недбалства Римлян. Але Він не був взятий від своєї роботи. Хотяй Він умер, то умер за рішенням і провидінням Божим. (гляди Діяння Апостолів 2:23) За його смерть відповідає тодішна генерація, але по мимо сього Він був Божою жертвою за гріх і в його смерти сповнилася воля Божа в назначений час.

Мусимо завважати, що Ісусу не перешкодила в роботі навіть зрада Юди. Не зважаючи на се, Він спожив пасхального агнца з своїми учениками і опісля сказав їм, що мав сказати. Він передше сказав: „Моя година ще не прийшла.” А тепер вже приближилася, але Він скінчив свою роботу, яка була йому дана.

Сатана має власть, державу смерти. Він бу причиною многих терпіннь і нещастя, які спали на людській Він все старався знеславити імя Боже у людей; але до людей Господніх він не міг доторкнутись, хіба за дозволенням.

Можемо бути певні, що Ісус скінчив свою роботу. Він сповнив всі пророцтва, які писали о Ним. Ще кілька остало, що мали сповнитись в часі його послідних хвиль життя, а головно в часі його умираання. Боли Він висів на кресті, жовніри стали метати жереб, кому припаде що з його одежі. І як було предсказано, Ісус закликав: „Жажду.” І коли скінчилось все, що було написано о Ним, Він поручив свого духа Богу — Псалма 22:1, 18; 69:21; Йоан 17:4.

Ісус сказав: „Я кладу життя мое (душу мою) ... ніхто не бере його від мене.” (Йоан 10:17, 18) Ісус міг не прийти до Єрусалиму, і в той спосіб заховати своє життя. Або, хотяй би і був в Єрусалимі, Він міг упросити Бога помочи, щоби заховав його від злих людей. (Мат. 26:53) Він міг навіть опертись їм, як коли в Гетсиманським городі на одно слово жовніри впали на землю. (Йоан 18:6) Але Він знав, що Він має се учинити для свого Отця і умерти, і Він знав, що саме надійшов той час, коли його жертва самого себе, яку учинив давніше в Йордані мала скінчитись.

Священники модерністи або поступовці не признають щоби смерть Ісуса (принесене життя на жертву) було жертвою примирення за гріх всіх людей. Вони відкидують науки ап. Павла і других апостолів і науку самого Ісуса. Вони кажуть, що сю науку чути Юдаїзмом, і що се не є наука Ісуса, а наука Павла, котрий яко Жидовин не міг увільнитися зовсім від Юдаїзму і до науки Ісуса додав науку о примиренню. Замість уважати Павла, як великим даром для Церкви від Бога вони кажуть, що він научав блуду. Але правдою є, що сі люди не хотять знати правди о викупі. Вони

знають добре, що наука о викупі нівечить їх теорію о еволюції; ці обі науки не можуть існувати в Церкві.

Наука о викупі не є наукою ап. Павла, хотий він за Божою помощю вложив сю науку і подав філософію її. Бог давно перед тим показав своєму народови, що Він не прийме їх, если не буде зложена наперед жертва примирення за гріх. А коли прийшов Ісус, Йоан Христитель назвав його агнцем Божим, що має взяти на себе гріх світа. Одиноко розумно можна пояснити ці слова, що Ісус був тим агнцем, котрого Бог призначив на жертву за гріх цілого світа. — Ісаїя 53:7.

Всі т. зв. християнські священники не мають ясного поняття о науці примирення. Вони учать, що Ісус був Богом (котрий не може умерти), і також, що яко чоловік Він мав безсмертну душу, отже також не міг умерти. По їх науці підставою примирення за гріх був послух Ісуса. Але підставою викупу мусить бути як раз відповідюча ціна, котрою мусіло бути — віддати життя за життя. — до Жидів 2:9.

Ціною викупу не міг бути послух Ісуса в супротивленню за непослух Адама, ані терпіння Ісусові і його праведність за гріх Адама. Вартість викупу становило се, що Ісус добровільно віддав своє людське життя на жертву як ціну викупу, щоби тим примирити світ з Богом за його гріх. Так каже св. Письмо: „Він вилляв душу свою (своє існування, себе) на смерть”. (Іса. 53:12) Се була особа Ісус, котра умерла.

Ісус сказав: „Зате мене Отець любить, що я кладу душу мою, що я кладу життя моє, щоби знов прийняти його.” Він знав, що Отець обіцяв, що коли Він умре, Він знова буде жити; Отець його взбудить із смерти, воскресить його. В сих словах Ісус об'явив нам своє дуже близьке відношення до свого Отця. Отець любив свого Сина, позаяк той хотів добровільно умерти і вірив в силу свого Отця, що Він приверне його назад живого з смерти.

Смерть не могла пошкодити Синові Божому. Не тому, немов би Він коли був мертвий мав силу освободитися з неї, а тому, що Він не дав причини, щоби мав за се умерти. Також тому, що як каже св. Йоан, між Отцем а Ісусом була угода, що если Ісус положить своє життя за світ, Отець знов дасть йому життя; Він знова буде жити. Ісус положив своє життя на жертву, але знаючи ціль свого Отця зглядом Нього, він вірою прийняв се життя назад. Він умер маючи сильну віру, що воскресне до життя.

Що Ісус не сподівався воскреснути чоловіком, се певно; бо Він сказав, що Він дає себе, як чоловіка за життя людей, за життя світа. Також св. Письмо говорить, що Він стався чоловіком в тій цілі, щоби стати жертвою за гріх світа. (до Жидів 10:5) Для того смерть для Нього була чимсь більшим, як привернути свої легки, що перестали робити, до нового життя. По словам св. Письма Ісус за силою Отця встав з смерти третього дня рано. Того дня бачили його ученики і невісти. Того дня вечером був між своїми

зібраними учениками в комнаті. Вони всі знали, що їх Господь воскрес, але тому що був змінений, не бачили його, аж сам об'явився їм. Він являвся їм під ріжними видами. „Перед котрими (апостолами) являвся Він живий після своєї муки у многих ознаках.” — прибираючи різні види. — Діяння Апостолів 1:3.

Мусимо звернути увагу, що св. Письмо говорить, все, що Ісус встав з смерти за силою свого Отця. Се дальше є потвердженням, що особа Ісус умер. Св. Письмо не учить того, щоби мертвий чоловік був по смерти більше живим, як за життя. О воскресенню Ісуса говорять більше послання апостолів; позаяк Ісус сам мало говорив о своїй смерті і о своїм воскресенню.

Є тільки два місця в Новім завіті, котрі если їх читати поверховно, можуть на око поперати науку теперішного духовенства, котрі навчають, що Ісус Христос воскрес з гробу сам своєю силою. Але коли розібрати ці місця лучше, то переконаємось, що і вони не піддержують їх науки. Одно таке місце, де Ісус, говорячи про церкву свого „тіла”, сказав: „Зруйнуюте сю церкву (сей храм), а я в три дні підниму вам її.” — Йоан 2:19, 21.

Мусимо звернути увагу, що Ісус не говорив, що Він як чоловік встане живий, але говорив о собі, як о церкві правди. Його слова сповнились, коли третього дня по своїй смерті Він знова встав живий з смерти славою Отця, за силою свого Отця. (до Римлян 6:4; 10:9) Тоді Він знова служив своїм ученикам і об'яснив їм св. Письмо і доказував їм, що те все що було написано в пророках і у псалмах о Ним, сповнилось. — Лука 24:44.

Другим місцем є як раз се, що стоїть на вступі нашої розвідки. „За те мене Отець любить, що я кладу душу мою, щоби знов прийняти її; (що я кладу життя моє, щоби знов прийняти його).” Але ці слова відносяться до Ісуса, коли Він жив і клав своє життя як жертву. Він вірою держався того життя, яке обіцяв йому дати його Отець по своїй правниці, як се показано в пророцтві, котре говорило о його смерті і воскресенню. (Іс. 16:11) Но могли бути слова яснійше написані, як сесі. Псалмопівець в імені Ісуса висказує його віру. Говорячи до свого Отця так сказав: „Ти не оставиш душі моєї в підземній пропасти (в аді, пеклі, се є в гробі) і не даси твому побожному (святому) бачити зотління.”

Мусимо пригадати собі, що сам Ісус сказав, що Він буде убитий і третього дня буде підвигнений, „З того часу почав Ісус виявляти своїм ученикам, що йому треба ввійти в Єрусалим і много потерпіти . . . і бути убитий і в третій день встанути, воскреснути,” (Матей 16:21) Воскресення Ісуса є доказом Божої сили, що Отець, котрий воскресив Ісуса з смерти, буде в силі через Ісуса Христа свого Сина воскресити всіх, що помиралі. (Діяння Ап. 24:15) Божя сила показується через Ісуса Христа, котрий перший за силою Отця воскрес з мертвих. — Йоан 5:28, 29; до Фил. 3:11.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 21 Квітня 1926

„Бо не маємо архверя, що не міг би боліти серцем у немощах наших, а такого, що дізнав усякої спокуси, окрім гріха. Приступаймо з довірям до престола ласки, щоби одержати милосердя і знайти ласку на поміч в час потреби.” — до Жидів 4:13.

В хвили покуси ми повинні взносити наші серця до нашого Учителя маючи силу віру і переконання, що Він нас любить, і що Він є мудрий і може нам помочі, та що Він хоче все так учинити, щоби вийшло на добре тим, надія-ж не осоромлює. Коли в часі такої потреби будемо просили Його о поміч, можемо бути певні, що отримаємо від Господа раду і поміч і силу, що будемо жити праведно в правді чистоті і в любові. Таким чином ми будемо лобіджати кожної години, кожного дня в кінці побідимо.

Текст з манти на 28 квітня 1926

„Хвалились і в горю, знаючи, що горе спричинює терпелівість, а терпелівість досвід, а досвід надія; надія-ж не осоромлює, бо любов Бога виллялась у наші серця духом святим, даним нам.” — до Римлян 5:3-5.

Ми потребуємо мати терпелівість, але її осягнемо тільки через терпіння і проби. Потребуємо мати віру, але таку виробимо в собі тільки в разі, коли нам чого не достає. Потребуємо мати досвід; але сей досвід осягнемо тільки тоді, коли тепер в своїм життю будемо мати нагоду стрічатись і відчувати неможі і труднощі і нещастя наших ближніх, котрим опісля маємо служити і бути для них представителями Божими, коли дійдемо до слави. Тепер маємо учитись в своїм життю опиратись злому, поконуючи його не злом, а добром.

Текст з манти на 5 мая 1926

„Коли-ж духом умертвляєте тілесні діла, будете жити.” — до Римлян 8:13.

Услівя на підставі котрих можемо бути все в єдності із Господом і мати надію мати участь в першій воскресення, є таким чином виразно зазначені: іменно, умертвляти тілесні діла — повздержувати тілесні схлонности (нахлони), умертвляючи їх, розпинаючи їх і уживаючи їх на службу Господеві і для Його справи. Таке умертвлювання діла, така борба проти злих схлонностей тіла, як ап. Павло на інших місці каже, є т. зв. „боек”, коли говорить, що тіло воює проти духа, а дух проти тіла; бо сі дві річі є собі противні і будуть собі противниками аж до кінця життя. Если же дух був охочий і боровся, як тільки міг найлучше проти злих схлонностей тіла, то Бог почислить се за повну побіду через заслугу Відкупителя.

Текст з манти на 12 Мая 1926

„Маючи отже, любі мої, такі обітницї, очищуємо себе від всякої нечистоти тіла і духа, усвершуючи святість в страсі Божім.” — 2. до Коринтян 7:1.

Як багато будучих членів царського священства бачить ще в собі давні блуди: злість, підступ, облуда, ненависть і обмову. Можна сміло сказати, що кождий з них має, если не всі, то деякі такі хибні діла, з котрими повинен вести боротьбу, голвно на вступі свого покликаання до царського священства. Як усильно кождий повинен старатись усунути їх від себе! Як дуже повинен кождий старатись розбирати не тільки своє кожде діло в своїм життю і кожде слово і кожду думку, але в додатку і причину, яка спонукує нас до наших діл, слів і думок так, щоби ми могли що раз більше очищати себе із всякої нечистоти тілесної і ставалися щораз більше приємними Богу.

Цікаві листи

Листи з Галичини:

Весна, красна, ...заглядає
До нас — Любі Браття...
Робітників ще замага
Поле обробляти...

Що раз довше світить сонце!
І гріє тепліше —
Святе Царство спас людям
Більше вразнійше.

Хоча нам не поважають
Разом ся збирати...
Но весна — все погодить,
І не будуть знати...

...Як зберемося десь під лісом
Або над рікою,
Помолимося... заспіваєм
Й розійдемося в слово.

Зачинають щораз ліпше,
Люде придиляютьсь —

Не слухають учителів,
Що лиш люблять спати.
Перестають вже платити;
Вирити в дурниці...
Вже не посять, та не буться
Десь коло водниці...
Перестають щораз більше
Вже темними бути
Кажуть — сей не штука
В змигну воду дуті...
Правда — в села зазирає
У бідні хатини
„Царство Боже приближилось
Се — тема єдина...
... У всіх і у вся...
Почавши від паламаря
Одні за тим а другі — проти
Всі застановляються.

Та се лиш почин праці

А де кінець... Робіть! Трубіть!

Будіть народ — Всі разом браття!

Чи видите? Перед нами вінець! пов. Львів.

Дорогі та любі браття в Господі! Віра надія і любов Божа нехай вяже нас в одній надії одного поклонку небесного отця. Зібравшись нас тут невеликий гурток Братів, почувши о такій великій новині та радості, звертаємось до Вас Браття по харч, котрий наділяете, як слуги Христові в пору. Тож наш бідний гурток, просимо о ласкаве уділенне для нас о одну Біблію, як також просимо о місячний журнал „Вартова Башта. Що правда ми вже мали всі книжки та з одної сторони ворог, з другої правда занимає ширше поле, що не можна з кількома підручниками обігнатись. Тому ви не дивуйтесь, що ми вас просимо о се, але тутешні обставини є такі прикрі, що ми не в силі здобутись на видання більшого кошту. Сподіємось, що вам в Америці не так тяжко о літературу, тому й просимо вас не забувайте за нас, а хочби й стару — присилайте, бо народ горнеться і бажає світла — бажає Божої правди. Не всі бажають, але тим, що бажають не жалуйте, а щоби ми в сей спосіб спільно з вами разом змогло словити діло, яке ми принялись виконувати. Хочемо вам ще зазначити, що поле надзвичайно з дня на день побільшується помимо переслідувань, шканин, та всякого рода несправедливостей. Кличте, браття, кличте гріжко і не вдержуйтесь, кличмо всі разом: „Царство Боже приближилось.”

Остаємось в любові Христовій браття і сестри: — пов. Радехів.

Пригадуємо браттам, що в ПОНЕДІЛОК 19 КВІТНЯ 1926 вилоселить ювілейний виклад Паломник П. БОДНАР з радіо стації „СНЧСН” в Саскатон, Саск, Канада на тему ДО ЧОГО ДО ЖИТТЯ.

Отсим проситьсь всіх братів, щоби звернули увагу на сі дні, як також звернули на се увагу людей, котрі не звернули до вас.

Повідомляємо, що в днях 29, 30 і 30 мая 1926 відбудуться конвенції: в Шикаго, Іл. — Адрес галі: .

A. K. Hall Richmond і Cortez St., Chicago, Ill.

По інформації писати:

O. Kryworuchka 2136 W. Huron St., Chicago, Ill.

В Мілвіл Н. Дж. — По інформації писати:

John Bogucki R. F. D. No. 4, Millville, N. J.